ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Václava Štencla a Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **100 CZK COMPANY s.r.o.**, se sídlem Voctářova 2497/18, Praha 8, zastoupená JUDr. Richardem Čičkem, advokátem se sídlem Na baště sv. Ludmily 252/3, Praha 6, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. 8864/1.30/24-3, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 12. 2025, č. j. 5 Ad 6/2025-39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Moravskoslezský kraj a Olomoucký kraj ze dne 4. 6. 2024, č. j. 1964/10.30/24-11, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 111 000 Kč za přestupek podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2023. Toho se měla dopustit tím, že umožnila výkon závislé práce mimo pracovně právní vztah třem fyzickým osobám (u dvou z nich se jednalo o výkon práce kadeřnice a u jedné z nich se jednalo o výkon práce konzultantky a kadeřnice; dále společně „kadeřnice"), a to v období od 23. 11. 2022 (respektive od 1. 12. 2022 a od 1. 2. 2023) do 3. 8. 2023.

[2] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného Městský soud v Praze zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Shledal, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, a ztotožnil se s jejich závěry ohledně naplnění znaků závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce. Kadeřnice sice formálně vystupovaly jako osoby samostatně výdělečně činné, fakticky však byly v podřízeném vztahu k žalobkyni, což vyplývá nejen z výpovědí samotných kadeřnic, ale také z dokumentu nazvaného „Vnitřní směrnice pro kadeříky". Městský soud dal za pravdu žalobkyni v tom, že důkazy založené ve správním spisu nasvědčují tomu, že žalobkyni nesvědčí právo užívat a provozovat provozovnu Kadeřnictví No. 1 v OC Globus na adrese Spojovací 326, Ostrava – Plesná (dále „provozovna „Globus"). Konstatoval však, že otázka, zda se místo výkonu práce nachází na pracovišti žalobkyně, či nikoli, je pro posouzení odpovědnosti žalobkyně nerozhodná. Z § 2 odst. 2 zákoníku práce totiž plyne, že závislou práci lze vykonávat i na jiném dohodnutém místě, než je pracoviště zaměstnavatele. Za takové jiné místo lze v projednávané věci považovat provozovnu Globus, neboť na výkonu práce v této provozovně se dohodly kadeřnice, žalobkyně a společnost 100 CZK KRONA s.r.o. Městský soud zároveň dodal, že samotná skutečnost, zda je práce vykonávána na pracovišti zaměstnavatele, nepatří mezi definiční znaky závislé práce, ale toliko mezi vodítka, na jejichž základě lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Stejně tak způsob vyplácení odměny je pouze dalším z vodítek pro stanovení existence závislého postavení, nikoli definičním znakem závislé práce. Nadto v řízení bylo prokázáno, že o cenách služeb, tržbách, resp. jejich následném přerozdělení kadeřnicím fakticky rozhodovala žalobkyně.

II. Argumentace účastníků řízení

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobkyně (dále „stěžovatelka") kasační stížností, v níž namítá jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Dále namítá, že skutková podstata, ze které městský soud vycházel, nemá oporu ve spisu a skutkový stav byl zjištěn nedostatečně a nesprávně. Stěžovatelka má za to, že městský soud a správní orgány nesprávně posoudily znaky závislé činnosti. Neposoudily věc materiálně z hlediska fakticky vykonávané činnosti a charakteru soukromoprávního vztahu mezi kadeřnicemi a společností 100 CZK KRONA s.r.o.

[4] Dle názoru stěžovatelky městský soud učinil nesprávný a nepřípustný extenzivní výklad právně významných okolností v rozporu se skutkovým stavem. Skutkové závěry uvedené v napadeném rozsudku jsou v rozporu se závěrem soudu, že se stěžovatelka, společnost 100 CZK KRONA s.r.o. a kadeřnice ve smlouvách o spolupráci dohodly, že kadeřnice budou údajnou závislou práci vykonávat i na jiném místě, než je pracoviště zaměstnavatele. Stěžovatelka nikdy nevyužívala provozovnu Globus pro výkon podnikatelské činnosti v oboru „Holičství a kadeřnictví" a ani neuzavřela soudem tvrzenou dohodu. Existenci takové dohody nikdo v řízení netvrdil ani neprokázal. Soud měl za prokázané toliko umístění a provozování platebního terminálu (bankomatu) stěžovatelkou na místě provozovny Globus, ale žádnou jinou činnost, kterou by stěžovatelka v této provozovně vykonávala. Jestliže měl soud za prokázané, že nájemcem a provozovatelem provozovny Globus byla výhradně společnost 100 CZK KRONA s.r.o. a že tato společnost byla jako provozovatel i ve smluvním vztahu ke kadeřnicím, nemohlo se jednat o výkon závislé činnosti pro stěžovatelku.

[5] Stěžovatelka postrádá skutková zjištění a náležité právní posouzení toho, jakou činnost (resp. jak a prostřednictvím koho) vykonávala společnost 100 CZK KRONA s.r.o. v provozovně Globus. Městský soud se nezabýval otázkou, v jakém vztahu byla stěžovatelka a kadeřnice ve vztahu ke společnosti 100 CZK KRONA s.r.o. Pokud v místě provozovny Globus vykonávala činnost v oboru „Holičství a kadeřnictví" společnost 100 CZK KRONA s.r.o., muselo se jednat o vztah závislé práce mezi kadeřnicemi a společností 100 CZK KRONA s.r.o. Kadeřnice nejednaly a ani nemohly jednat při výkonu tvrzené činnosti jménem stěžovatelky, a to soustavně a dle jejích pokynů, když jediným provozovatelem provozovny Globus byla společnost 100 CZK KRONA s.r.o., přičemž ta byla také jediným subjektem, který byl ve smluvním vztahu s kadeřnicemi.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Ztotožňuje se se závěry městského soudu a dodává, že stěžovatelka neuvádí žádné nové skutečnosti, pouze polemizuje se závěry městského soudu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

III. 1 Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku

[7] Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou stěžovatelka spatřuje v nesrozumitelnosti „nebo" nedostatku důvodů. Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Aby byl rozsudek přezkoumatelný, musí být srozumitelný a opřený o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní kasační soud přihlíží i bez námitky (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Rozsah povinnosti soudu odůvodnit své závěry musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu. Podstatné je, aby se soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení tak, aby žádná z nich nezůstala bez náležité odpovědi. Odpověď na základní námitky v sobě může v některých případech konzumovat i odpověď na některé námitky dílčí a související. O nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost lze pak hovořit mimo jiné tehdy, opírá-li se odůvodnění rozhodnutí soudu o rozdílná a vzájemně neslučitelná právní hodnocení téhož skutkového stavu, tedy je-li jeho odůvodnění vnitřně rozporné (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 6 Ads 21/2017-23, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76 a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS).

[9] Rozsudek městského soudu však dle názoru Nejvyššího správního soudu netrpí nedostatkem žádné ze shora popsaných náležitostí a výše uvedené požadavky na přezkoumatelnost ve všech ohledech splňuje. Jeho odůvodnění je srozumitelné a konzistentní a odpovídá skutkovým zjištěním. V posuzované věci je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vycházel i jak o věci uvážil. Městský soud zohlednil podstatu uplatněné žalobní argumentace a vypořádal se s ní způsobem, který je souladný s judikaturou. Městský soud se v bodech 11 a 12 napadeného rozsudku zabýval také namítanou nepřezkoumatelností rozhodnutí žalovaného. Zohlednil i další žalobní argumentaci, kterou stěžovatelka zpochybňovala závěry správních orgánů o naplnění znaků

závislé práce. Samotná skutečnost, že proti těmto závěrům městského soudu stěžovatelka brojí také věcně, značí, že tyto závěry nejsou nepřezkoumatelné.

[10] Námitka nepřezkoumatelnosti je tedy nedůvodná.

III. 2 Naplnění znaků nelegální práce

[11] Podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti se *právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že umožní výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bodu 1 nebo 2*.

[12] Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se pro účely tohoto zákona nelegální prací rozumí *výkon závislé práce fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah*.

[13] Podle § 3 zákoníku práce může být závislá práce vykonávána *výlučně v základním pracovněprávním vztahu, není-li upravena zvláštními právními předpisy. Základními pracovněprávními vztahy jsou pracovní poměr a právní vztahy založené dohodami o pracích konaných mimo pracovní poměr*.

[14] Ustanovení § 5 písm. e) bod 1 zákona o zaměstnanosti je odrazem významné novely zákona o zaměstnanosti provedené zákonem č. 367/2011 Sb., účinným od 1. 1. 2012. Dle důvodové zprávy k tomuto zákonu bylo cílem „*omezit praktiky, kdy fyzické osoby vykonávají práci pro jinou fyzickou nebo právnickou osobu mimo pracovněprávní vztahy, tzn. zabránit obcházení zákona formou výkonu samostatně výdělečné činnosti nebo na základě občanskoprávních smluv*“. Pokud by se smluvní strany snažily zastřít existenci pracovněprávního vztahu uzavřením občanskoprávní nebo obchodněprávní smlouvy, je namístě posuzovat jejich soukromoprávní vztah podle jeho pravé povahy. Při posuzování, zda dochází v konkrétním případě k výkonu závislé práce, nemůže být rozhodujícím, na jakém formálním základě osoba svou činnost provádí. I pokud smluvní strany uzavřou občanskoprávní či obchodněprávní smlouvu, která splňuje veškeré zákonné náležitosti, bude nutno posoudit jejich vztah jako pracovněprávní, naplňuje-li činnost realizovaná na základě takových smluv znaky závislé práce (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013-28).

[15] Pro posouzení důvodnosti stěžovatelčiny kasační stížnosti je tudíž nezbytné nejprve vymezit definiční znaky závislé práce.

[16] Pro tyto účely je nutno vycházet z § 2 odst. 1 zákoníku práce, který definuje závislou práci jako práci, *která je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně*. V odstavci 2 pak zákon dodává, že *závislá práce musí být vykonávána za mzdu, plat nebo odměnu za práci, na náklady a odpovědnost zaměstnavatele, v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě*. Toto znění § 2 zákoníku práce reflektuje změny provedené zákonem č. 365/2011 Sb., je účinné taktéž od 1. 1. 2012 a bylo podrobně interpretováno Nejvyšším správním soudem například v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, č. 3027/2014 Sb. NSS. Nejvyšší správní soud zde kladl důraz na to, aby výklad pojmu závislé práce obsáhl veškeré formy

zastřených pracovních vztahů, avšak aby tento pojem zároveň neztratil obrysy, tedy aby správní orgány nezaměňovaly závislou práci s ryze obchodními vztahy, s nefalšovaným samostatným podnikáním nebo s upřímnou mezilidskou pomocí. Dospěl přitom k závěru, že definiční znaky závislé práce (nově) vyplývají pouze z § 2 odst. 1 zákoníku práce, a že správní orgány musí „*při postihování nelegální práce v řízení obviněnému prokázat naplnění všech těchto znaků – zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu*“ (shodně ke znakům závislé práce viz např. rozsudky NSS ze dne 19. 5. 2015, č. j. 2 Ads 33/2015-16, ze dne 10. 10. 2014, č. j. 5 Ads 40/2014-41, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 3 Ads 101/2013-28, nebo ze dne 8. 7. 2014, č. j. 6 Ads 53/2014-36).

[17] Naproti tomu výše citované ustanovení § 2 odst. 2 zákoníku práce neobsahuje definiční znaky závislé práce, nýbrž povinnosti, které zaměstnavateli na základě výkonu práce vznikají, tj. podmínky, za nichž má být závislá práce vykonávána. Tyto podmínky nejsou samostatnými znaky závislé práce, nicméně mohou sloužit jako vodítka, na jejichž základě lze usuzovat, zda jsou v daném případě znaky závislé práce naplněny. Kupříkladu pobírání odměny za práci nepatří mezi obligatorní znaky závislé práce, na jejím základě však lze existenci závislého postavení zaměstnance vůči zaměstnavateli dovozovat (srov. rozsudky NSS č. j. 6 Ads 46/2013-35 nebo č. j. 2 Ads 33/2015-16).

[18] Pro zhodnocení, zda se v konkrétním případě jedná o výkon závislé práce, je třeba komplexně posoudit všechny znaky závislé práce (za současného přihlédnutí k podmínkám jejího výkonu). Pokud správní orgány prokážou naplnění veškerých znaků plynoucích z § 2 odst. 1 zákoníku práce, půjde o výkon závislé práce i tehdy, neposkytuje-li zaměstnavatel svému zaměstnanci za jeho práci mzdu, plat či odměnu, případně nehradí-li zaměstnavatel náklady spojené s výkonem práce zaměstnance, odmítá-li zaměstnavatel přijmout odpovědnost za práci vykonanou zaměstnancem anebo není-li práce vykonávána v pracovní době na pracovišti zaměstnavatele nebo na jiném dohodnutém místě, jak vyžaduje § 2 odst. 2 tohoto zákona. Posuzování, zda byly naplněny jednotlivé znaky, by přitom nemělo sklouznout k ryze formálnímu „škatulkování“, ale mělo by vycházet z materiálního posouzení vykonávané činnosti a charakteru vztahu mezi stranami.

[19] Městský soud při posuzování naplnění znaků závislé práce vycházel z citovaného rozsudku č. j. 6 Ads 46/2013-46. Nelze přitom přisvědčit stěžovatelce, že by odbyl posouzení charakteru vykonávané činnosti toliko formálním konstatováním. Již z bodu 17 napadeného rozsudku jednoznačně vyplývá, že si byl městský soud vědom toho, že pro hodnocení skutkového stavu z pohledu naplnění znaků závislé práce je rozhodující stav faktický, nikoli formální, což také doplnil odkazy na odpovídající judikaturu Nejvyššího správního soudu. V bodech 23, 24, potažmo 31 napadeného rozsudku pak shrnul konkrétní skutečnosti, na jejichž základě se ztotožnil se závěry správních orgánů ohledně naplnění znaků závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce. Ve vztahu ke konkrétním důkazům (zejména výpovědi kadeřnic a dokument „Vnitřní směrnice pro kadeřníky“, jímž byly kadeřnice v rámci výkonu své činnost vázány) sice městský soud odkázal na obsah správního spisu a prvostupňové rozhodnutí, v tomto postupu však nelze spatřovat žádné pochybení. Stěžovatelka ostatně nerozporovala věrohodnost, respektive pravdivost ve správním řízení provedených důkazů, které podporovaly závěr o naplnění definičních znaků závislé práce. Pouze nesouhlasila a nesouhlasí s hodnocením svého vztahu s kadeřnicemi

jako vztahu pracovněprávního. Hodnocení naplnění definičních znaků závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce ze strany správních orgánů a městského soudu má přitom oporu v obsahu správního spisu. Stěžovatelka sice velmi obecně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu, ovšem z kontextu kasační stížnosti je zřejmé, že tato námitka nemíří ke skutečnostem, které jsou z hlediska § 2 odst. 1 zákoníku práce skutečně relevantní (podrobněji viz dále). Ani této námitce proto nelze přisvědčit.

[20] V rámci úvah o tom, jaký vliv má místo výkonu práce na posouzení odpovědnosti stěžovatelky za vytýkaný přestupek, pak městský soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, čj. 2 Ads 151/2015-27. Dospěl přitom k závěru, že je nerozhodné, zda místem výkonu práce bylo v dané věci pracoviště stěžovatelky, či nikoli, neboť tato skutečnost není definičním znakem závislé práce. Nad rámec nutného posouzení dodal, že ve správním řízení bylo prokázáno, že k výkonu práce docházelo na jiném dohodnutém místě ve smyslu § 2 odst. 2 zákoníku práce, a to v provozovně Globus. Až proti tomuto sekundárnímu závěru stěžovatelka v rámci své kasační argumentace brojí a uvádí, že žádnou dohodu o výkonu práce na jiném dohodnutém místě s kadeřnicemi, resp. se společností 100 CZK KRONA s.r.o. neuzavřela. Závěr o tom, že místo výkonu práce není definičním znakem závislé práce, ovšem stěžovatelka nijak nezpochybňuje.

[21] Nejvyšší správní soud proto ve shodě s městským soudem zdůrazňuje, že pro posouzení existence závislého vztahu mezi kadeřnicemi a stěžovatelkou je podstatné, zda byly naplněny znaky závislé práce ve smyslu § 2 odst. 1 zákoníku práce, tj. 1. osobní a 2. soustavný výkon práce, 3. jménem zaměstnavatele, 4. podle jeho pokynů, přičemž 5. zaměstnanec se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu. Jak bylo uvedeno výše, případné plnění povinností zaměstnavatele vymezených v § 2 odst. 2 zákoníku práce (např. poskytnutí mzdy, platu či odměny za práci, výkon práce na pracovišti zaměstnavatele, popřípadě na jiném dohodnutém místě), může být další indicií, že se v dané věci jedná o výkon závislé práce, nejde však již o definiční znaky závislé práce, jejichž naplnění by správní orgán musel prokazovat.

[22] Předmětem sporu, jak jej vymezila stěžovatelka v kasační stížnosti, tedy ve skutečnosti není otázka naplnění znaků vymezených v § 2 odst. 1 zákoníku práce. Nejvyšší správní soud proto považuje za nadbytečné opakovat veškeré argumenty správních orgánů a městského soudu potvrzující, že posuzované vztahy naplňovaly znaky závislé práce. V podrobnostech lze odkázat na strany 12 až 17 prvostupňového rozhodnutí.

[23] Stěžovatelka staví svou kasační argumentaci na tom, že nemůže být odpovědná za vytýkaný přestupek, jestliže své živnostenské oprávnění „Holičství a kadeřnictví“ neprovozovala v provozovně Globus a s kadeřnicemi neuzavřela žádnou dohodu o výkonu závislé činnosti na tomto místě. Uvedené argumentaci Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit už z toho důvodu, že místo výkonu práce není definičním znakem závislé práce. Výkon práce na dohodnutém místě může být pouze indicií pro hodnocení, zda mezi stranami existuje vztah nadřízenosti a podřízenosti. Pro tyto účely ovšem není vůbec rozhodné, zda lze dohodnuté místo právně kvalifikovat jako *pracoviště* zaměstnavatele, či *jiné dohodnuté místo* ve smyslu § 2 odst. 2 zákoníku práce, neboť pro účely kvalifikace práce jako závislé není mezi oběma místy rozdíl. Závislá práce nemusí být vykonávána na jednom konkrétním místě, může jít i o více míst, zaměstnanec mezi nimi může mít možnost volby

a zaměstnavatel k nim ani nemusí mít žádný právní vztah. Není proto potřeba zkoumat, zda místo, kde kadeřnice vykonávaly svou práci, je *pracovištěm* stěžovatelky či *jiným dohodnutým místem*. Plně postačovalo zjištění, že kadeřnice vykonávaly svou práci na nějakém místě sjednaném (mimo jiné) se stěžovatelkou (viz bod 1.2 vícestranných smluv o obchodní spolupráci). Jakkoliv městský soud podrobněji odůvodňoval svůj závěr, že lze provozovnu Globus považovat za *jiné dohodnuté místo*, primárně vycházel z toho, že otázka, zda se jedná o *pracoviště* stěžovatelky, či nikoliv, není rozhodná (odstavec 25 napadeného rozsudku). Toto primární východisko, které je nosným důvodem napadeného rozsudku, je zcela správné.

[24] Pro posouzení charakteru činnosti kadeřnic jako závislé práce nemůže být podstatné ani to, který subjekt má na dané adrese hlášenou provozovnu. Nejenže § 2 odst. 2 zákoníku práce (natož jeho § 2 odst. 1) s tímto pojmem nepracuje, ale jak bylo uvedeno výše, pro právní kvalifikaci činnosti jako závislé práce je rozhodující stav faktický, tedy nikoliv formálně deklarovaný či například evidovaný v živnostenském rejstříku. Ze skutečnosti, že na dané adrese měla hlášenou živnost v oboru „Holičství a kadeřnictví" společnost 100 CZK KRONA s.r.o., bez dalšího neplyne, že by právě tato společnost byla ve vztahu nadřízenosti ke kadeřnicím. Správní orgány i městský soud založily své závěry na vyhodnocení všech relevantních skutkových okolností. Toto komplexní hodnocení nelze vyvrátit izolovaným hodnocením jediné skutečnosti (na příslušné adrese evidované provozovny jiného subjektu), která nadto sama o sobě nepatří mezi definiční znaky závislé práce dle § 2 odst. 1 zákoníku práce. Nutno poznamenat, že stěžovatelka ani kvalifikovaně nerozporuje argumentaci týkající se automatického prodlužování podnájemní smlouvy, která vedla městský soud k závěru, že stěžovatelka disponovala soukromoprávním titulem k užívání provozovny Globus (odstavec 24 napadeného rozsudku).

[25] Z výše uvedených důvodů není pro projednávanou věc rozhodné ani to, který subjekt měl formálně hlášenu provozovnu na dané adrese, ani to, v jakém vztahu byly stěžovatelka a kadeřnice vůči společnosti 100 CZK KRONA s.r.o. Z hlediska přestupkové odpovědnosti stěžovatelky byl podstatný její vztah ke kadeřnicím. Není tedy pochybením městského soudu a správních orgánů, že podrobněji nehodnotily obsah a povahu právních vztahů mezi všemi dotčenými osobami. Postačuje, že prokázaly a zdůvodnily, že stěžovatelka umožnila kadeřnicím výkon nelegální práce.

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že právní posouzení provedené městským soudem zcela odpovídá zjištěnému skutkovému stavu věci. Skutečnosti uváděné stěžovatelkou závěry městského soudu nevyvrací.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2026

Eva Šonková
předsedkyně senátu